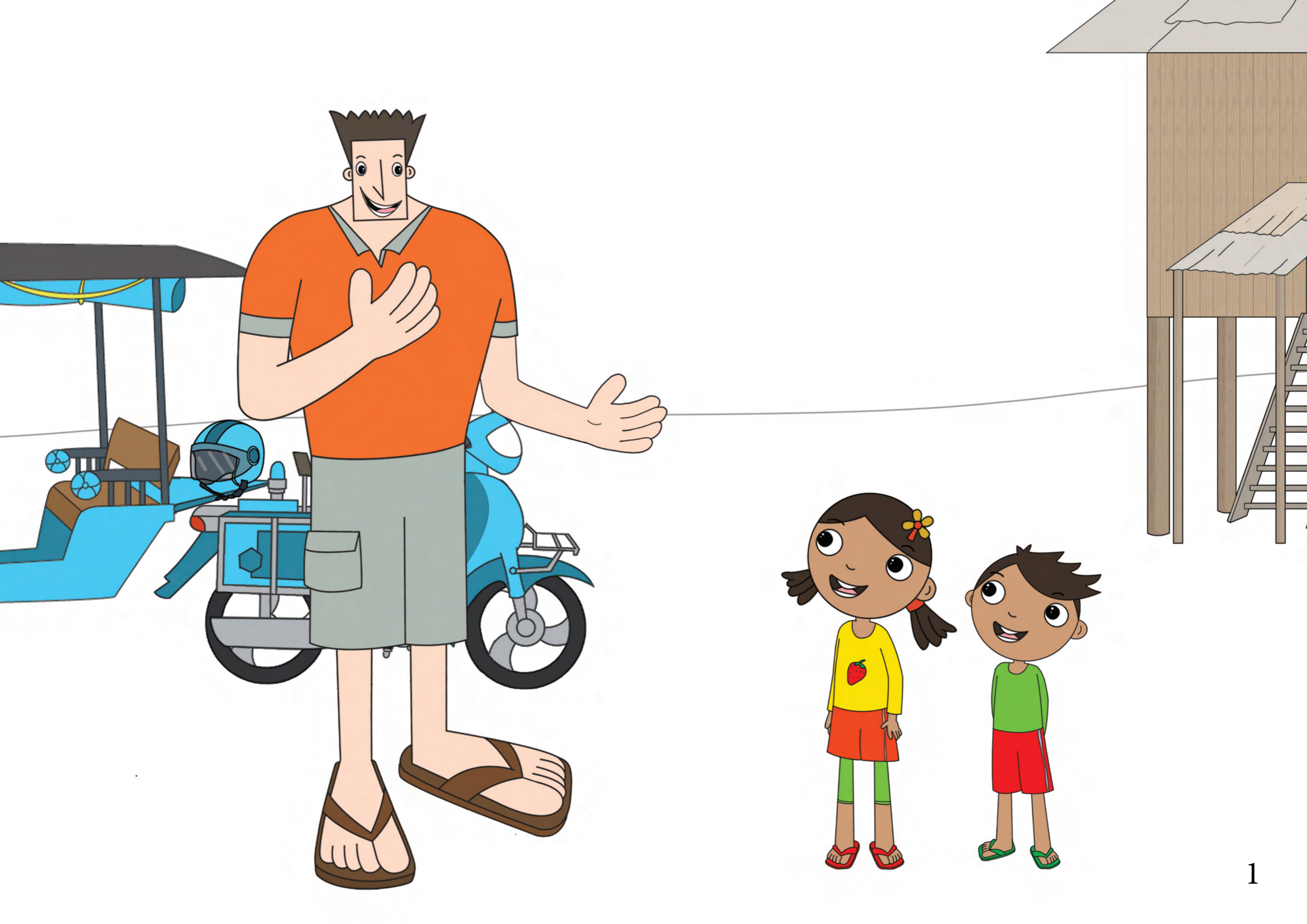

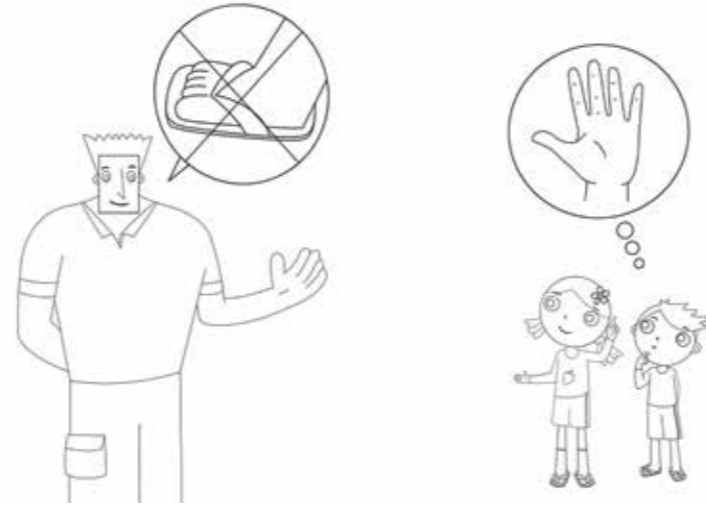
« កាលពីយប់មិញ តើអ្នកបានមើលកីឡាស៊ីហ្គេមដែរឬទេ? » យ៉ែកបានសួរទៅក្មេងៗ។
« ខ្ញុំបានឃើញគេលេងកីឡាមួយប្រភេទដែលខ្ញុំចូលចិត្ត។ ខ្ញុំដូចជាមិនចាំឈ្មោះវាជាភាសាខ្មែរ
ទេ តែដឹងថា មានមនុស្សពីរនាក់វាយរបស់មួយទៅវិញទៅមក »។
មករានិយាយ « អូ! ខ្ញុំដឹងថា អ្នកកំពុងនិយាយពីអ្វីហើយ! »

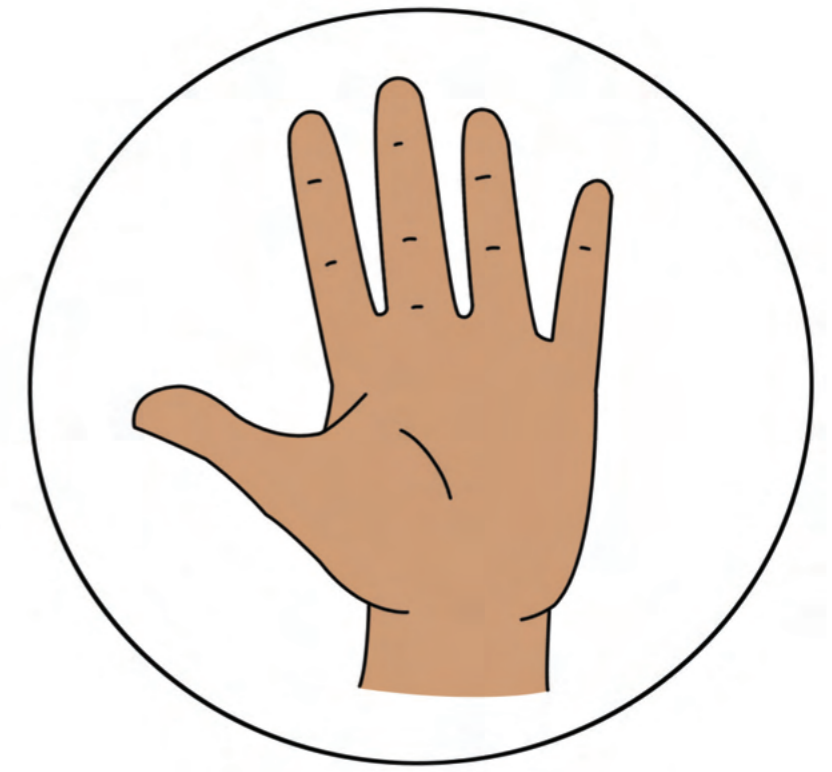
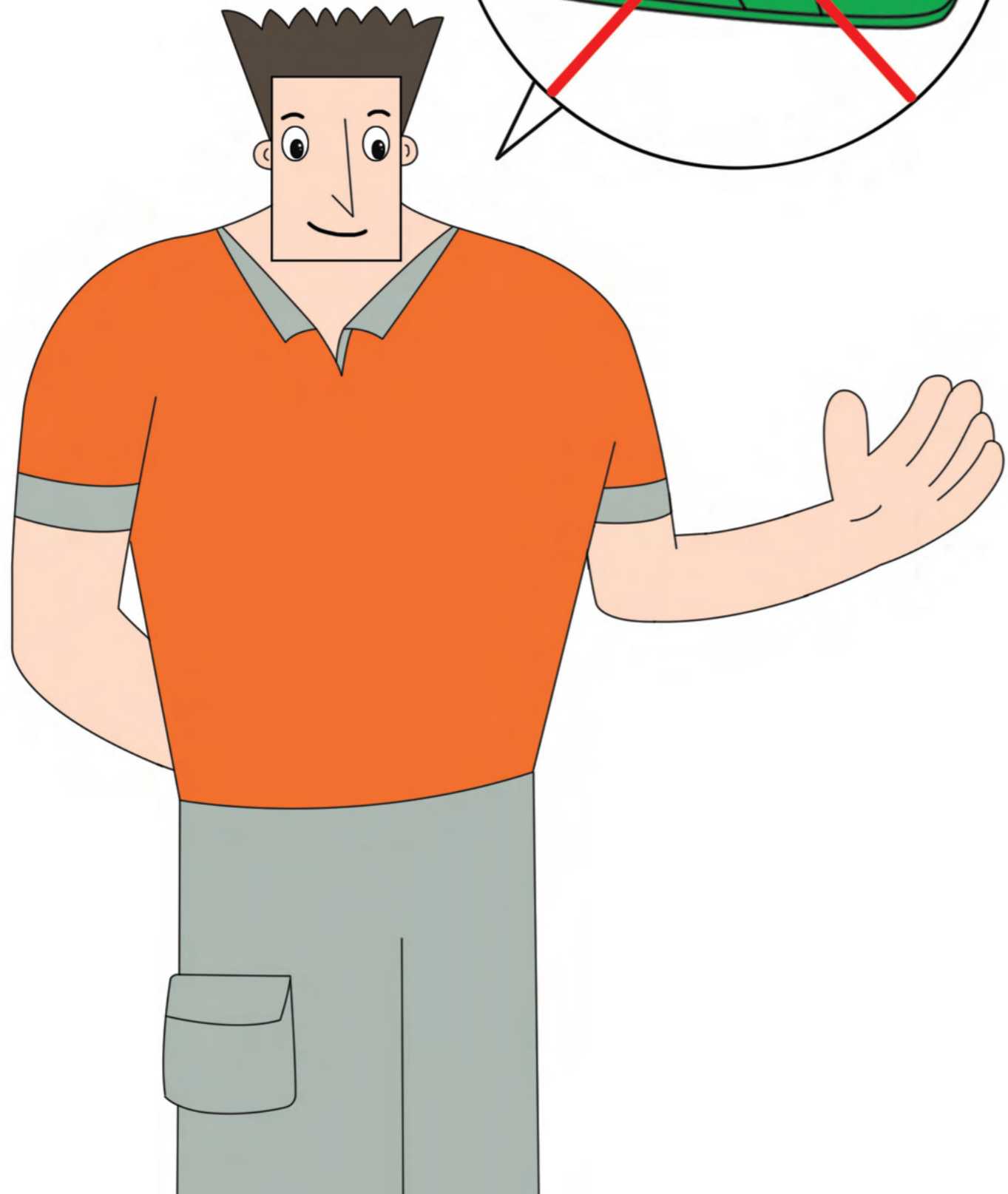

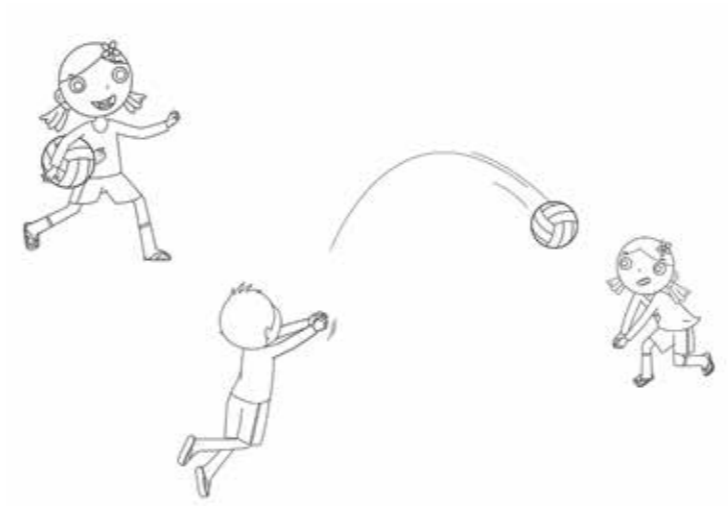
ថាហើយ មករាក៏បានរត់ទៅយកគ្រាប់សីមួយមក។ ក្មេងៗក៏បាននាំគ្នាទាត់វាទៅឆ្ងាយ តាមដែលខ្លួនអាចធ្វើទៅបាន។ « មើលនែ! យើងអាចទាត់វាបានដល់ទៅ៣ម៉ែត្រឯណោះ! »

យ៉ែកនិយាយ « មើលទៅសប្បាយណាស់ តែនេះមិនមែនជាកីឡាដែលខ្ញុំបាននិយាយ
មុនហ្នឹងទេ។ គេប្រើដៃ មិនមែនប្រើជើងនោះទេ »។
រតនានិយាយ « អូ! ខ្ញុំដឹងថា អ្នកកំពុងនិយាយពីអ្វីហើយ! »

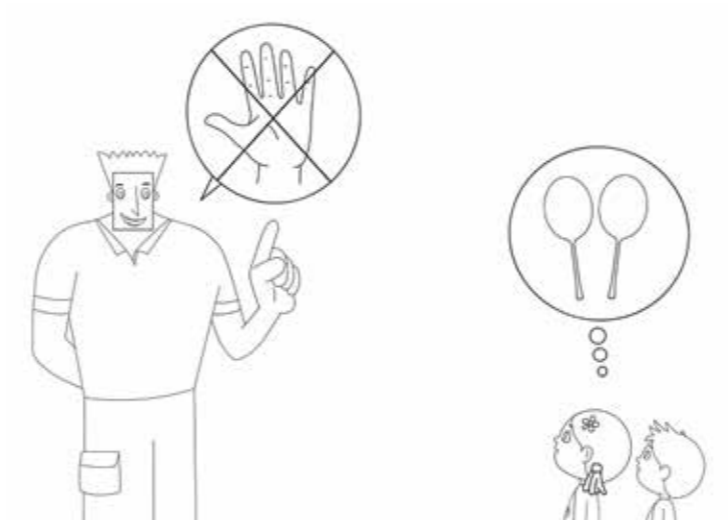

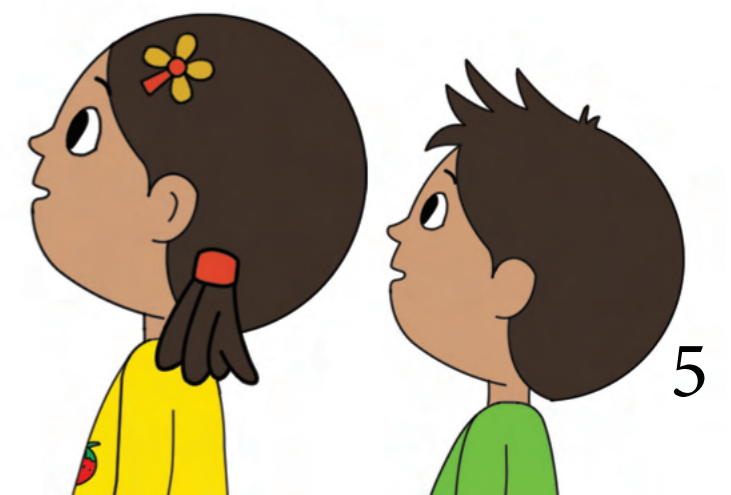
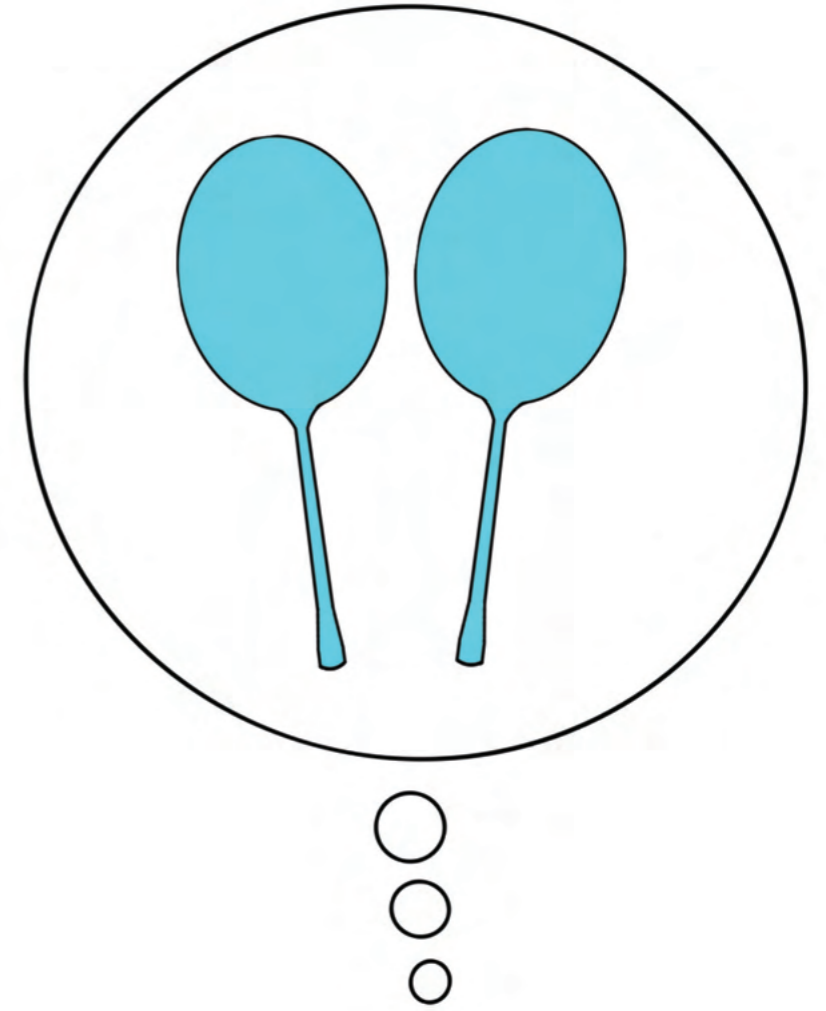
ពួកគេត្រូវឡប់មកវិញជាមួយនឹងបាល់ទះមួយគ្រាប់ ហើយចាប់ផ្តើមដក់បាល់នោះជាមួយគ្នា។
« មើលនែ! យើងអាចដក់បាល់ទៅវិញទៅមកបានជាង១០ដងឯណោះ! »

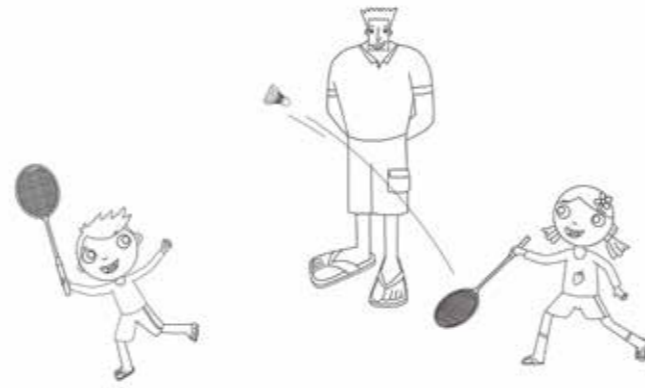

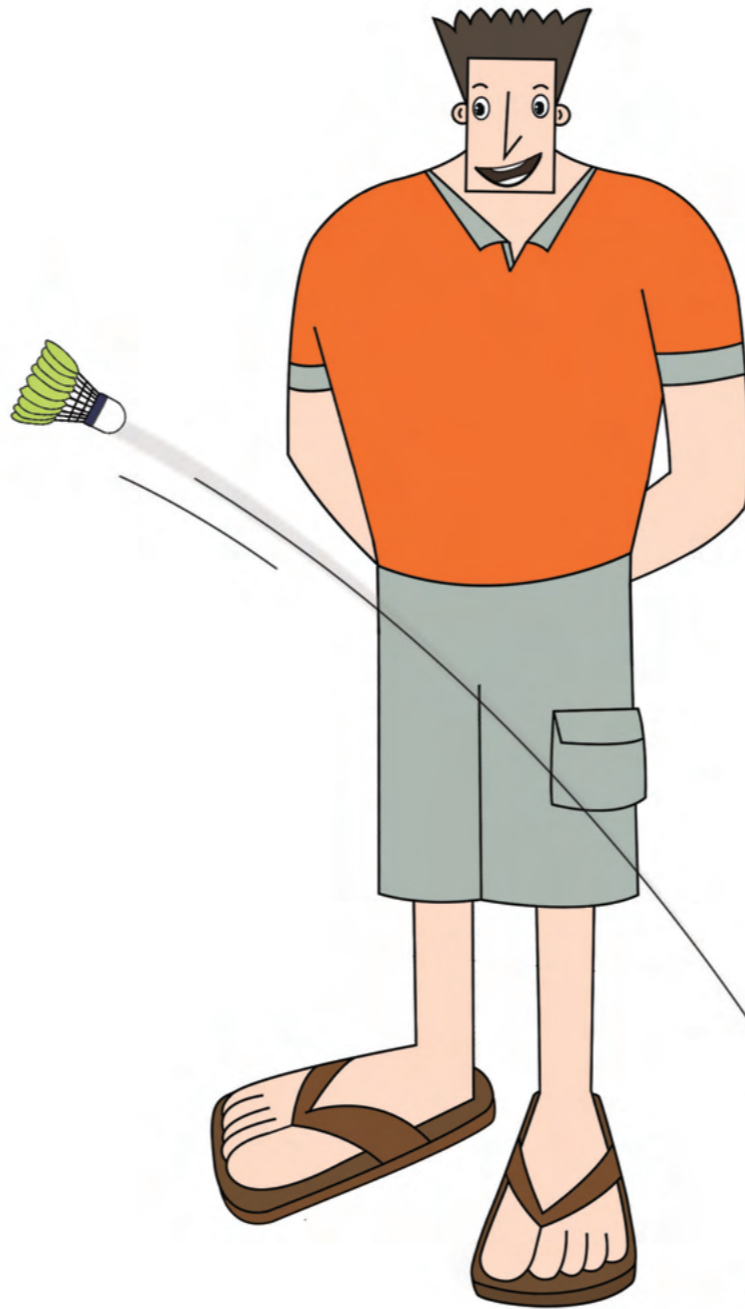

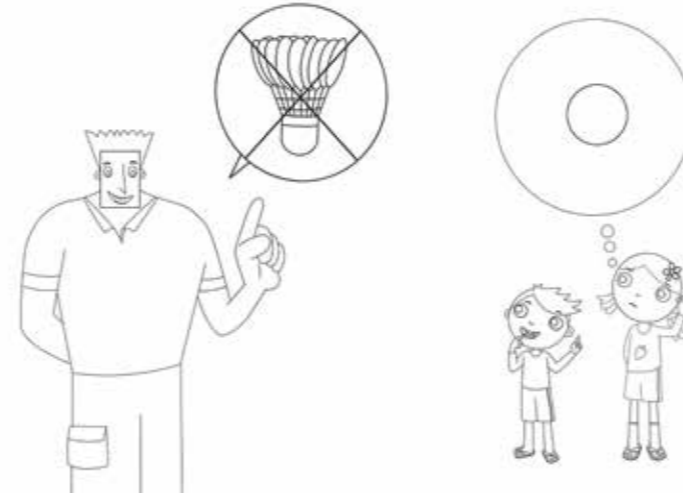
យើងនិយាយ « មើលទៅសប្បាយណាស់ តែនេះមិនមែនជាកីឡាដែលខ្ញុំបាននិយាយ
មុនហ្នឹងទេ។ គេប្រើវាកែត មិនមែនប្រើដៃនោះទេ »។
រតនានិយាយ « អូ! ខ្ញុំដឹងថា អ្នកកំពុងនិយាយពីអ្វីហើយ! »

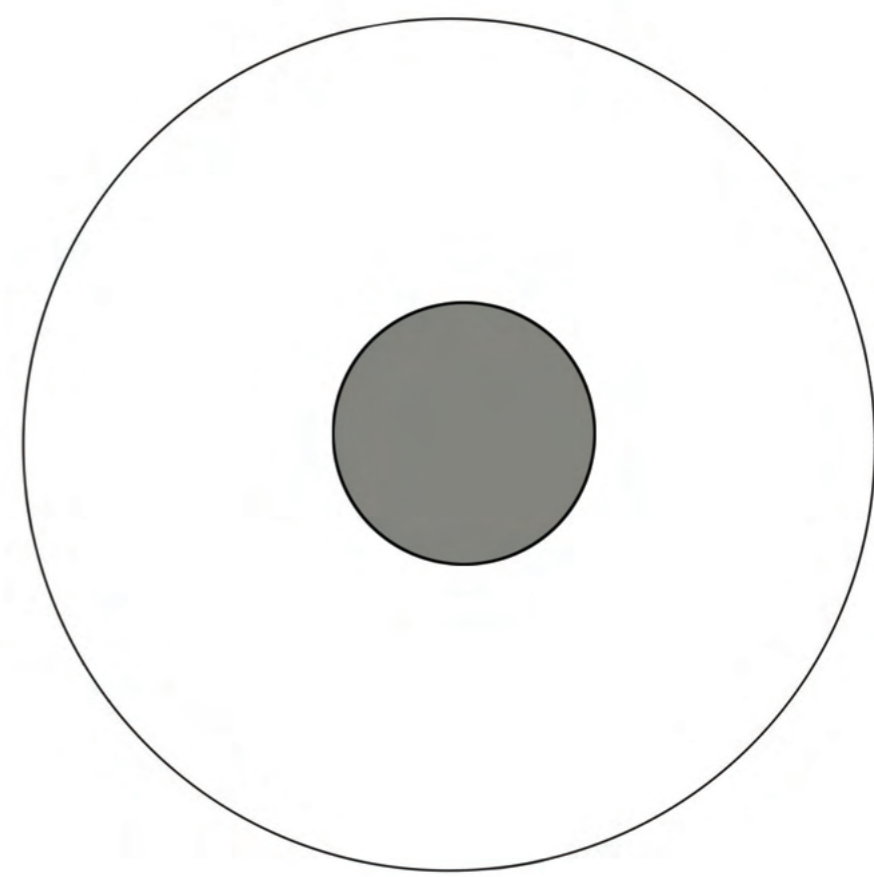
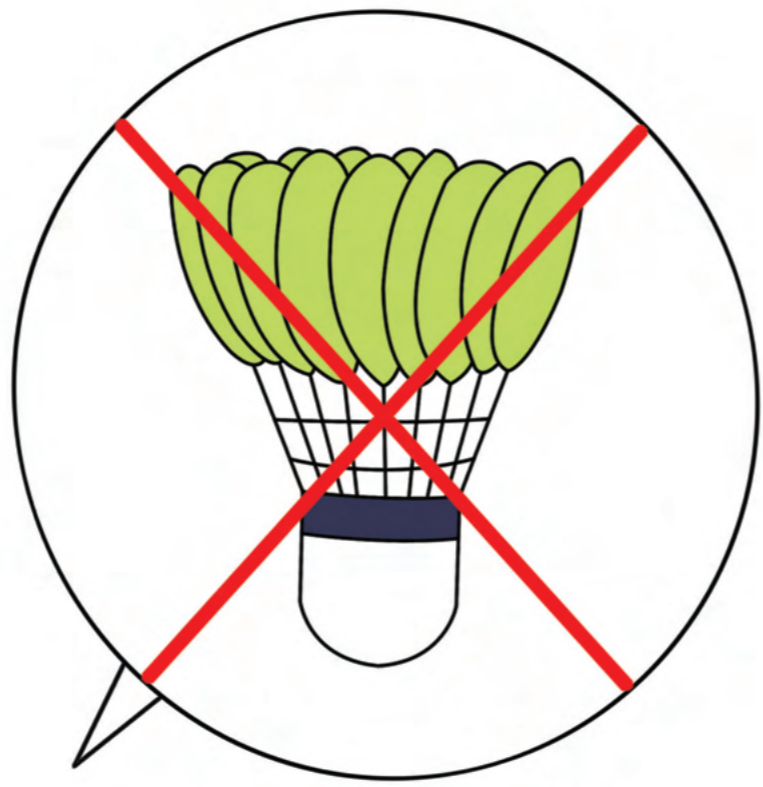

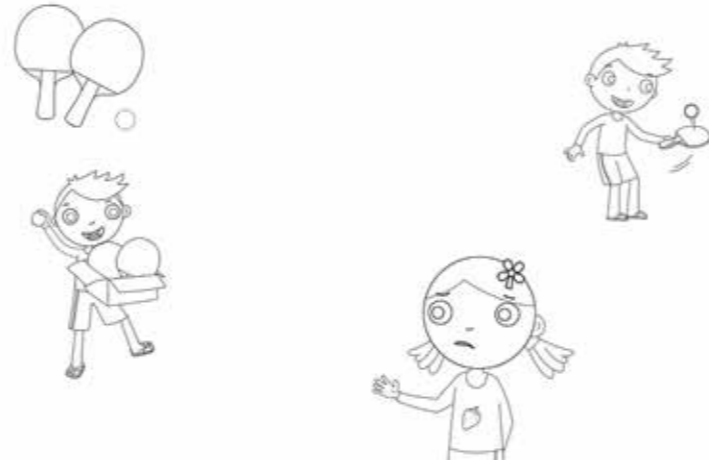
នាងក៏រត់ទៅយកវ៉ាកែតវាយសីម្តង។ ក្មេងៗក៏ប្រើវ៉ាកែតនោះវាយសីជាមួយគ្នា។
« មើលនែ! ពួកយើងអាចវាយវ៉ាទៅវិញទៅមកបានដល់ទៅ៥ដង ដោយមិន
ឱ្យគ្រាប់សីធ្លាក់ដល់ដីនោះទេ »។

យ៉ែកនិយាយ « មើលទៅសប្បាយណាស់ តែនេះមិនមែនជាកីឡាដែលខ្ញុំបាននិយាយ
មុនហ្នឹងទេ។ គេប្រើគ្រាប់តូចមួយ មិនមែនគ្រាប់សីនោះទេ »។
មករាក៏ឆ្លើយ « អូ! ខ្ញុំដឹងថា អ្នកកំពុងនិយាយពីអ្វីហើយ! »

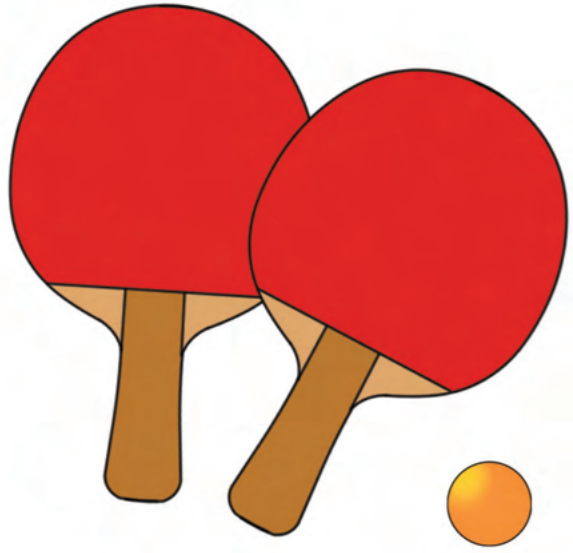

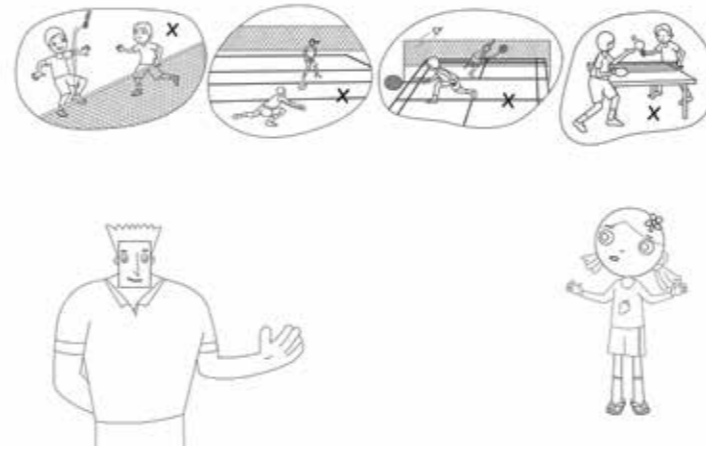

ក្មេងៗក៏បានទៅយកវ៉ាកែតវាយប៉េងប៉ុងនិងគ្រាប់ពណ៌ទឹកក្រូចតូចមួយមក។ «
តែយើងមិនមានតុឬសំណាញ់នោះទេ » រតនានិយាយដោយទឹកមុខក្រៀមក្រំ។
មករានិយាយ « តែយើងនៅតែលេងបានអីចឹង! »

ហើយមករាក៏យកវ៉ាកែតវាយប៉េងប៉ុងនោះឡើងលើ។
« មើលនែ! ខ្ញុំអាចត្រេះគ្រាប់ប៉េងប៉ុងបានដល់ទៅមួយនាទីដោយមិនភ្លាត់ស្មៀតឡើយ! »

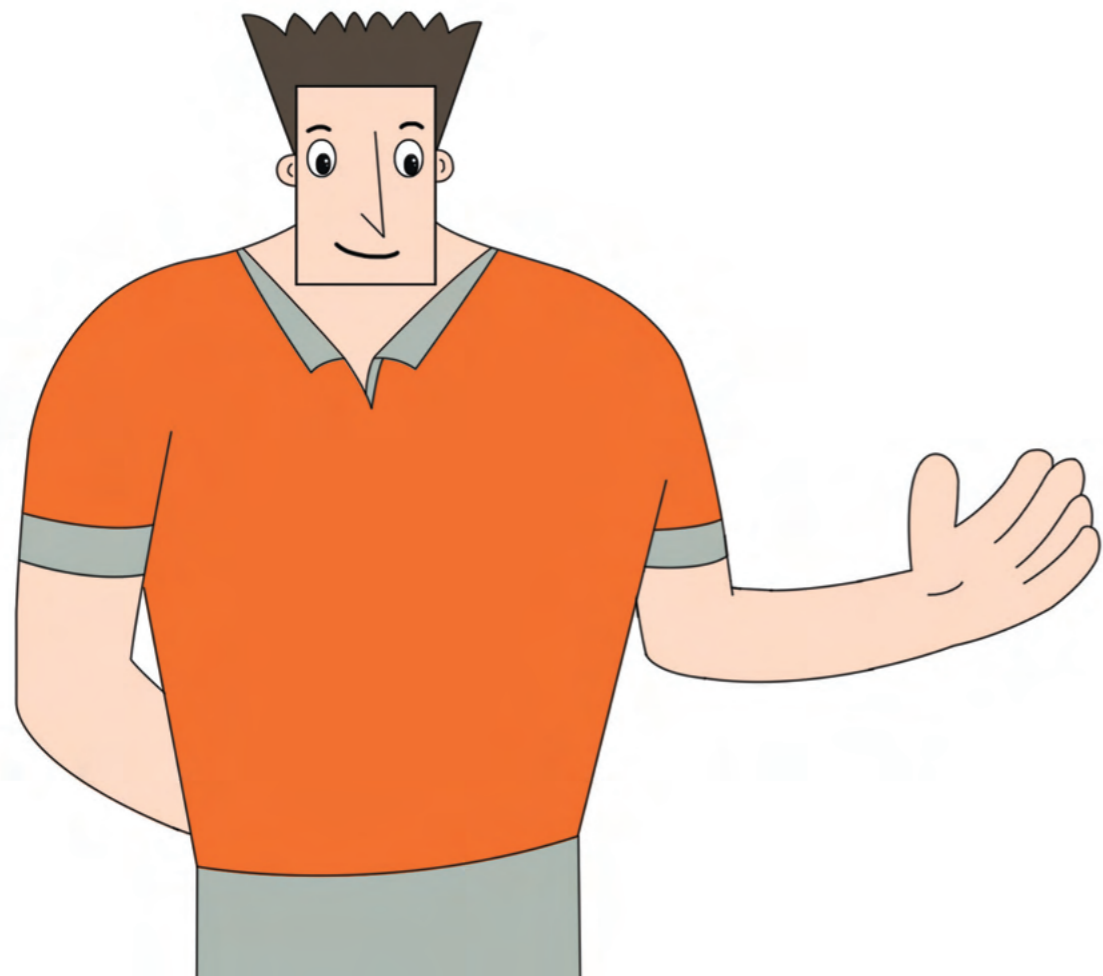
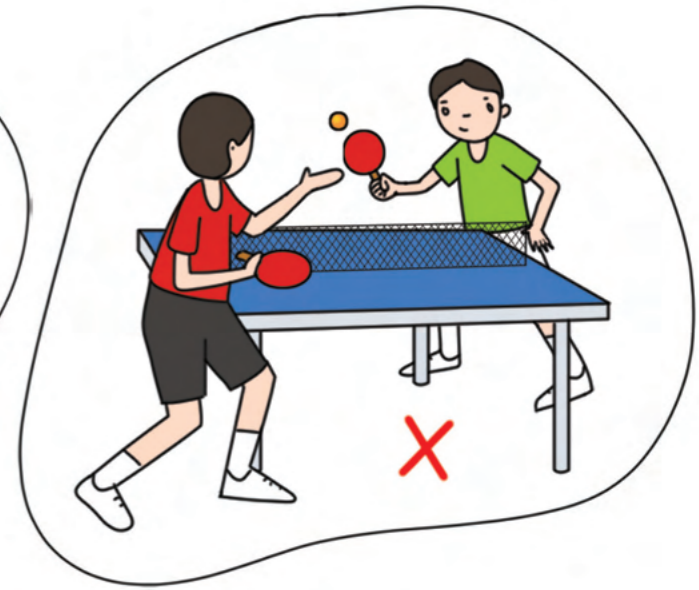
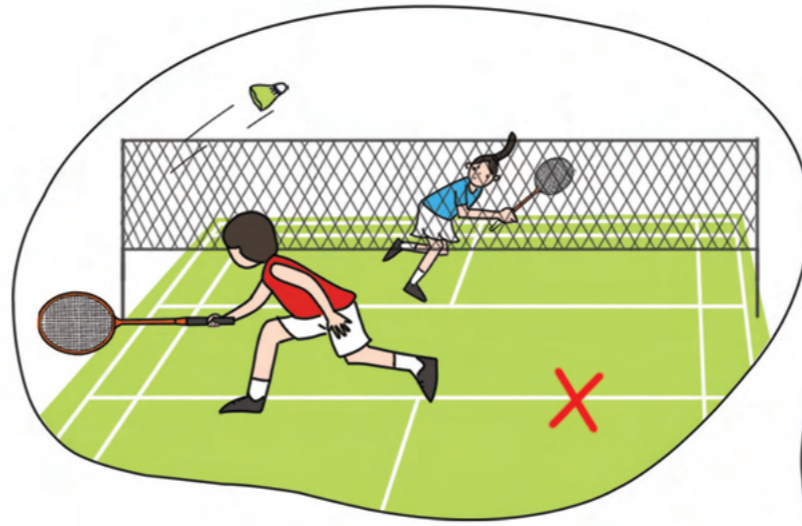
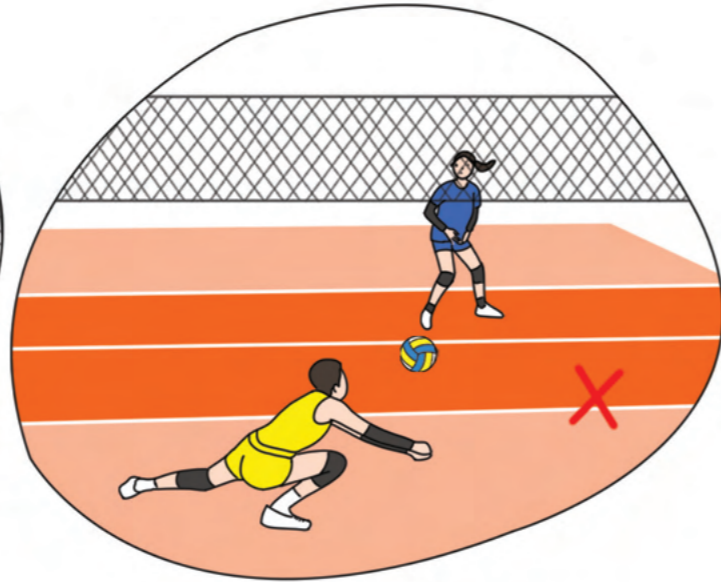
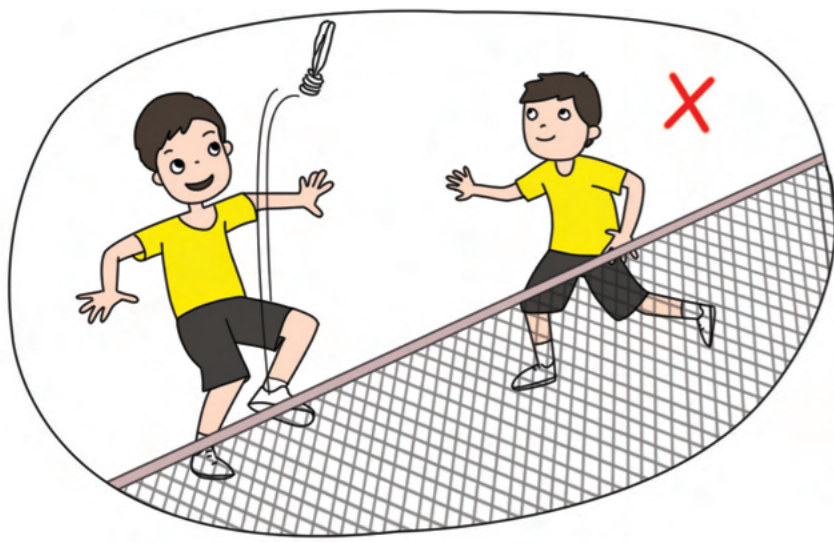

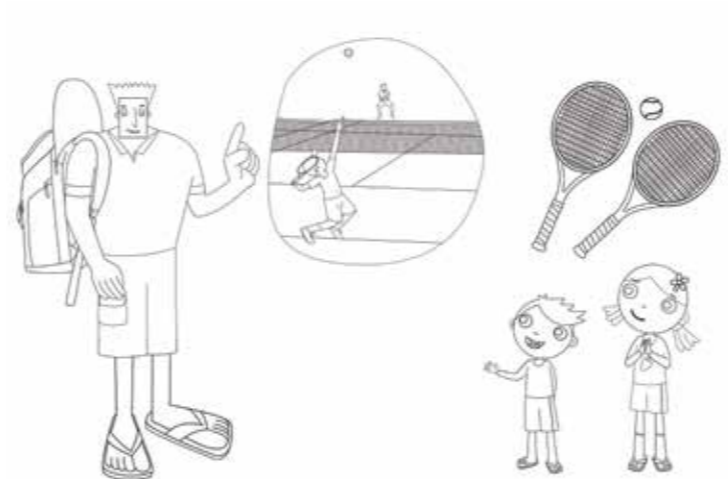

យ៉ែកនិយាយ « ពិតជាល្អណាស់! តែនិយាយរួម ក៏ឡាហ្នឹងគេលេងដោយប្រើដៃ
មិនមែនប្រើជើង គេប្រើភ្នែក ប្រើបាល់ មិនមែនប្រើគ្រាប់សី ហើយប្រើសំណាញ់
មិនមែនប្រើតុនោះទេ » ។

រតនានិយាយ « អូ! ខ្ញុំមិនដែលឮពីកីឡាបែបនេះសោះ » ។

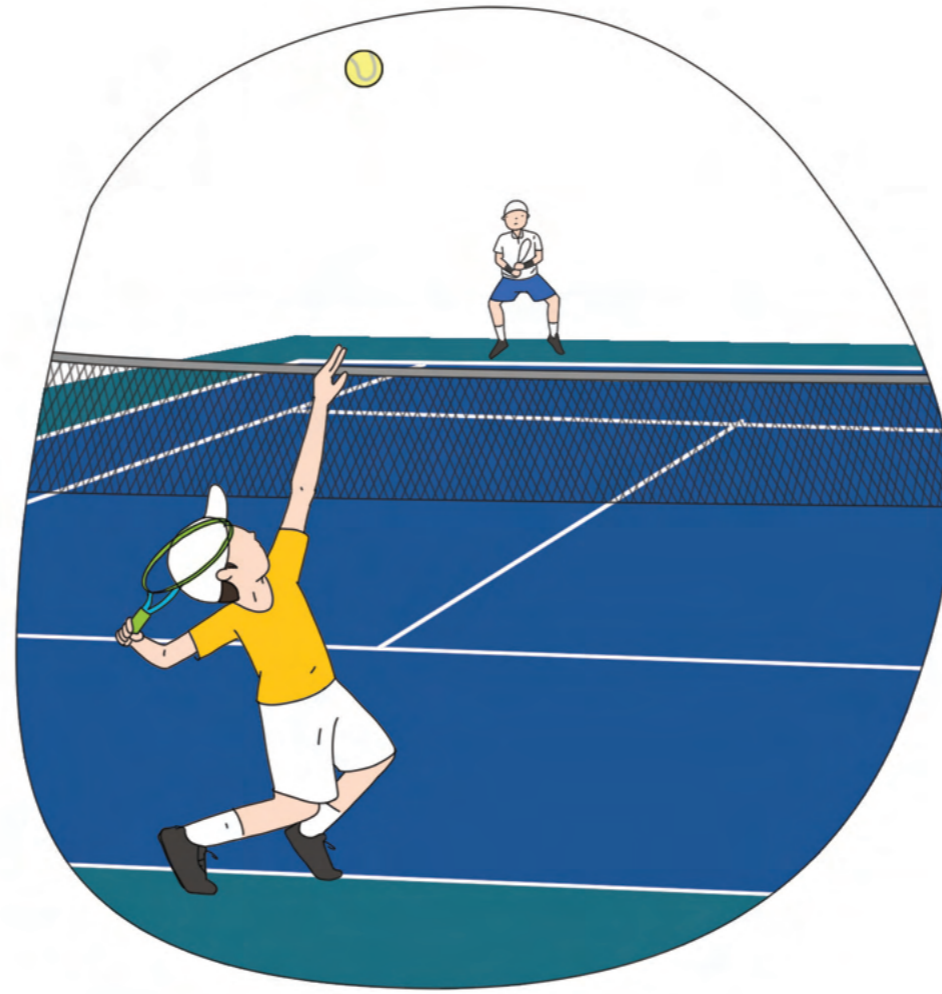
យ៉ែកនិយាយ « អូ! ខ្ញុំចាំបានហើយ! គេហៅថា កីឡាវាយកូនបាល់ »។

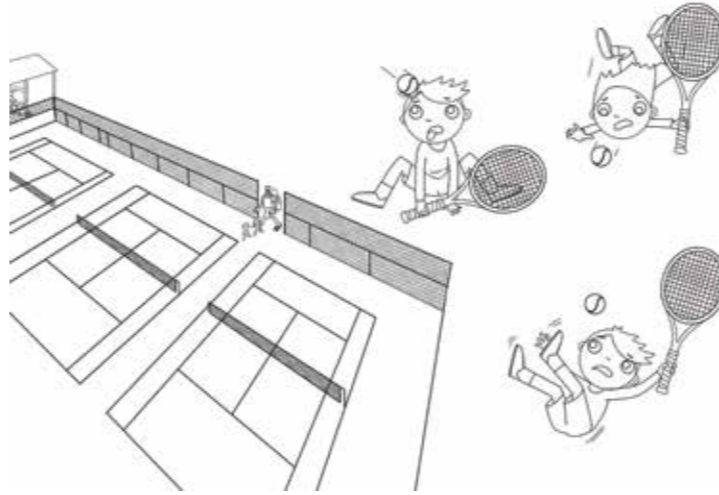
មករាសួរ « តើវាជាផ្នែកមួយនៃកីឡាស៊ីហ្គេមដែរឬទេ? »

« ត្រូវហើយ! វាដូចគ្នានឹងកីឡាវាយសីនិងវាយប៉ងប៉ុងអីចឹង។

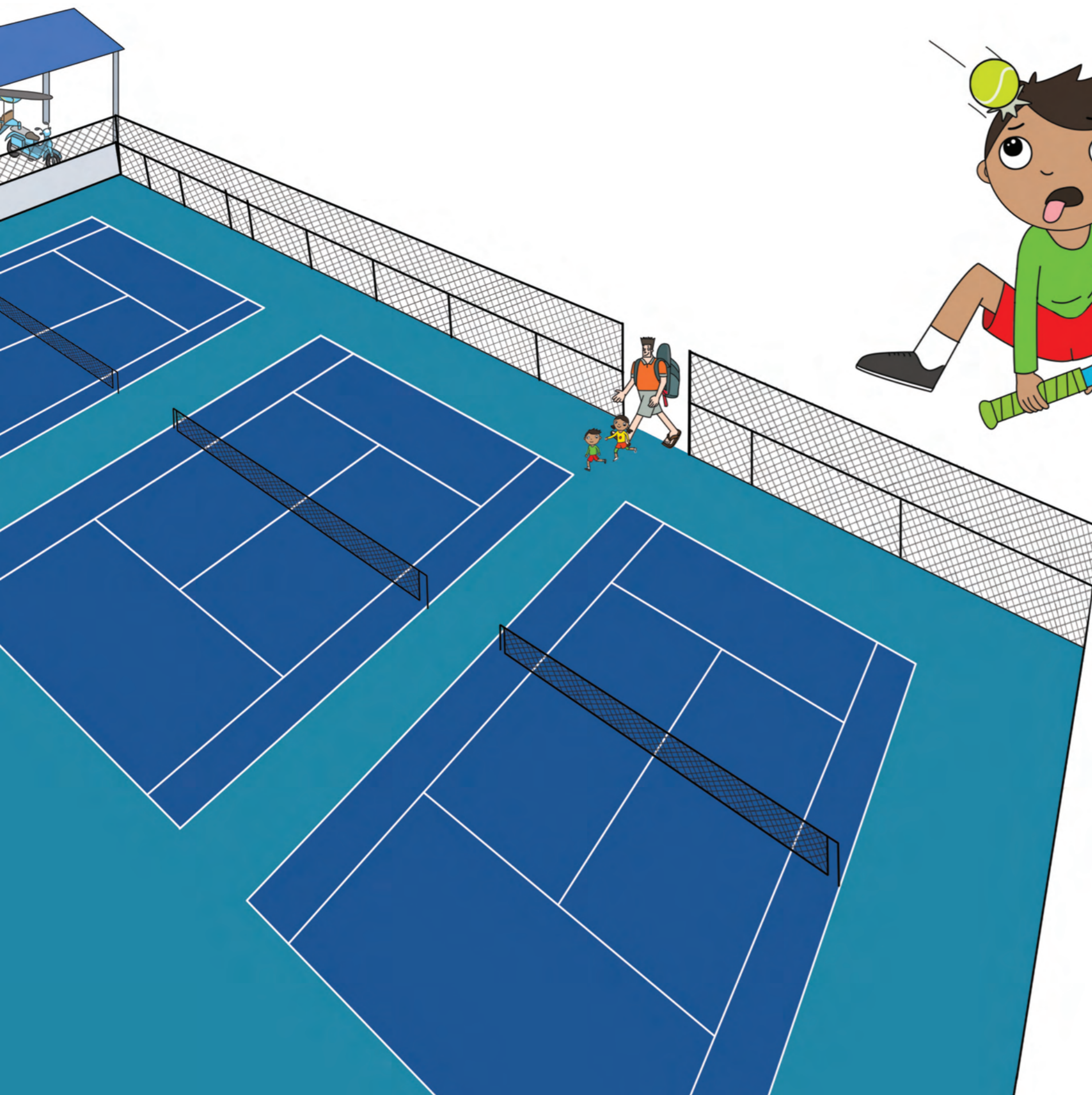
ខ្ញុំស្គាល់ទីលានវាយកូនបាល់មួយកន្លែង ហើយខ្ញុំក៏មានវ៉ែតតនិងបាល់ផងដែរ
តើអ្នកចង់លេងទេ? »

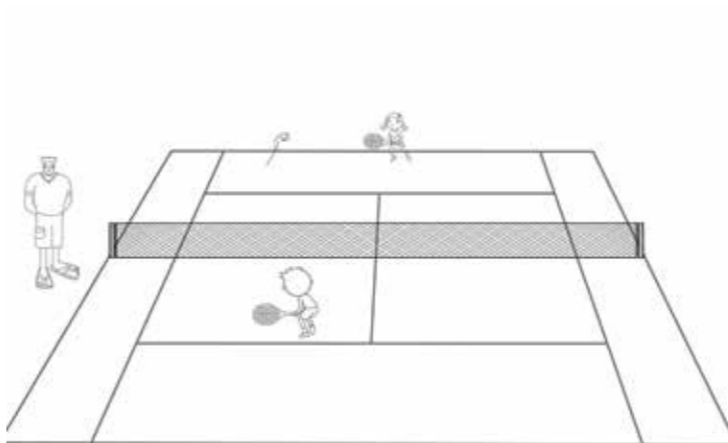
ក្មេងទាំងពីរក៏ឆ្លើយ « ចង់លេង! ចង់លេង! »

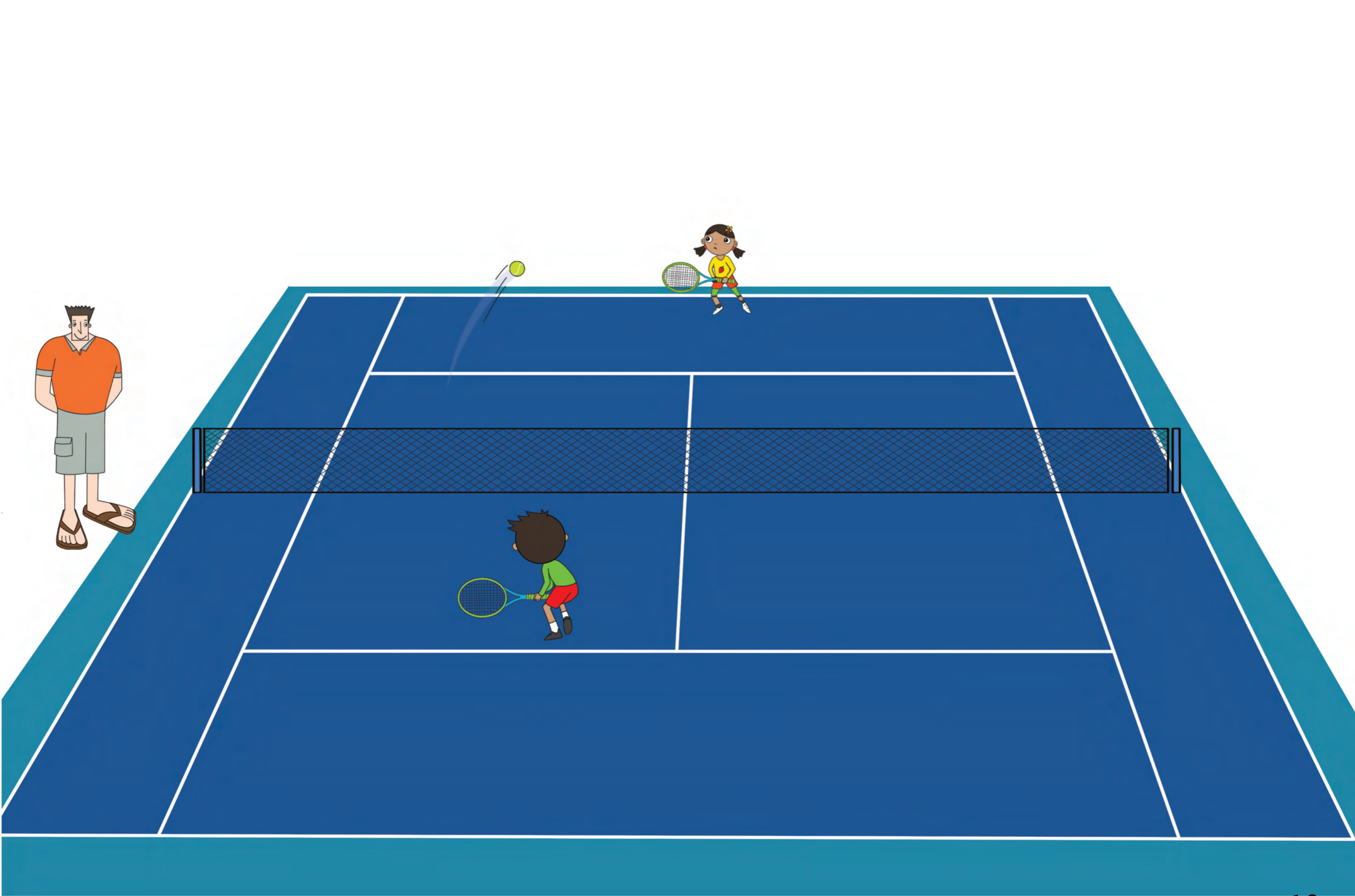
ដូច្នោះ យើងក៏បានបើករ៉ឺម៉កកង់បីជើកពួកគេទៅទីលានវាយកូនបាល់។
មករានិយាយ « ខ្ញុំវាយបាល់មិនត្រូវសោះ! ពិតជាពិបាកណាស់ »។
« មិនអីទេ »។ យើងក៏បន្ត « អ្នកអាចចាប់ផ្តើមដោយបោះបាល់ឱ្យគ្នាទៅវិញទៅមក »។

ក្មេងទាំងពីរក៏បានធ្វើតាមពាក្យយ៉េកបានប្រាប់ ហើយក៏លេងបានល្អជាងមុន។
បន្តិចក្រោយមក ពួកគេអាចវាយបាល់ឆ្លងកាត់សំណាញ់ទៅវិញទៅមកបាន
យ៉ាងស្មាត់ជំនាញ។

ក្រោយមក យើងបានបើកទូរទស្សន៍មើលការប្រកួតកីឡាវាយកូនបាល់។
កីឡាករប្រទេសកម្ពុជាបានយកឈ្នះការប្រកួតនេះ ហើយពួកគេទាំងអស់គ្នាក៏បានស្រែកហូរ
ជយោ...ជយោ...ជយោ...!

មករានិយាយ « ខ្ញុំចង់រៀនវាយកូនបាល់បន្តទៀត។ នៅពេលដែលខ្ញុំធំឡើង ខ្ញុំប្រហែលអាច
ចូលរួមប្រកួតនិងយកឈ្នះគេក្នុងកីឡាស៊ីហ្គេមដែរ! » ។

កីឡាមួយណា?

អ្នកនិពន្ធ៖ TukTuk

អ្នកគំនូរ៖ ហ៊ិន ឆវីន

គំនូរជីវចល

ធនធានបង្រៀន

